

ЛІРИКОЇ

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

ГҮГО
ГОФ
МАН
СТАЛЬ

ЛІРИКА

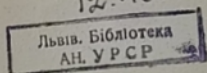
Львів. Бібліотека
Н. УРСР

~~12.400~~

79

ГУГО ГОФМАНСТАЛЬ

Л І Р И К А

„Л И С Т К И М И С Т Е Ц Т В А“

ЗА ДОЗВОЛОМ АВТОРА ПЕРЕКЛАВ ІВАН КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ и 56619

ДРУКОВАНО 750 ПРИМІРНИКІВ

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка у Львові

П Р О В Е С Н А

Іде борвій весни
В стежках в наготі,
Дивні є речі-сни
В його витті.

Він там колихнувся,
Де плач тремтів,
Волоссям вгорнувся,
Що в льоті розплів.

Струснув він додолу
Квітки акацій
І в тіло вдув холод,
В живе-гаряче.

До посміхнених
Уст він приліг,
М'які і проснені
Ниви пробіг.

Він флейтом прослизся,
Мов хлипання клич,
При сонній пронісся
Заграві в ніч...

Німий влетів він
В світлиці в шептанні
Й лампадку згасив він
У нахилянні.

Іде борвій весни
В стежках в наготі,
Дивні є речі-сни
В його витті.

Крізь стежини
Голі, в просонні,
Вітер гонить
Зблідлі тіні

Й запах той,
Який привів
Він, звідки ще вчора
З ним прилетів.

П Р О В Е С Н А

П Е Р Е Ж И Т Т Я

Сріблясто-сірим пахом сутіння
Сповнився діл, неначе б з-поміж хмар
Тиснувся місяць. Це ж не була ніч.
Із срібносірим запахом долини
Сплились мої думки, що погасали,
І тихо я поник в прядливому,
В прозорім морі і життя покинув.
Які чудові квіти були там,
Горіли келихами! Густь рослинна,
З якої жовте світло, мов топазне,
У теплій струйці йшло й мигтіло! Це ж усе
Було наповнене глибоким тоном
Сумної музики. І я вже знав це,
А хоч не розумію, я це знав же:
Це смерть. Вона це сталась музикою,
Тужною, й темно й солодко жевріє,
Споріднена із смутком.

Але дивно!

Якась безіменна туга ридала
У моїм серці за життям беззгучно,
Ридала, наче хтось, що зтиха плаче,
Як ввечері на темносиніх водах
Великим кораблем із жовтими
Вітрилами пливе він попри місто,
Родинне місто. Бачить він тоді
Шляхи і чує шум криниць і пахощі
Бузків, себе дитям він бачить, стоя
На березі з очима у страху,
Що плакати хочуть, бачить світло в вікнах
В своїм покої — корабель же далі
Несе його й синь вод тихенько крає
Із жовтими чудними парусами.

П Е Р Е Ж И Т Т Я

Н А С В І Т А Н Н І

Уже поклалася серед тремтінь
 На зблідлім обрії, стулившись, буря.
 Вже мислить хворий: — День! Тепер засну я! —
 Й гарячі примика повіки. Вже
 За свіжим вітром зводить дужі ніздрі
 У стайні молода корова. Вже
 В німім ліску з м'якої постелі
 В торішнім листі устає, не мившись,
 Бродяга й кидає безумно камінцем
 За голубом, що сонно ще летить,
 А ляк його бере, як глухо, враз
 І важко камінь падає на землю.
 Вже ринуть води, наче б в темряві дігнать
 Хотіли прошлу нічку холодно
 І дико й без чуття, в часі, як на містку
 Ведуть разом розмову стиха-стиха
 Спаситель з матір'ю вгорі: тихенька,
 А все ж є вічна їх мала розмова
 І незрушима, наче зорі в небі.
 Він хрест свій двига й каже: — Моя мамо! —
 — Й глядить на неї й: — Ах, мій любий сину! —
 Одказує вона. Земля із небом
 Тривожно-німо розмовляє. Втім
 Важке, старезне тіло ловить дроз:

Земля встає, щоб день новий прожити.
 Горить вже чудна заграва. Уже
 Із постелі жіночої вискакує
 Без черевика хтось, біжить, мов тінь,
 Як злодій, тягнеться до власного вікна,
 Глядить на себе в дзеркалі і жах
 Втім чує перед тим блідим, невиспаним
 Чужинцем, наче б той в цю ніч убив
 Хлопчину доброго, що ним він був,
 А ось прийшов помити свої руки
 У місці жертви, як на сміх зовсім, —
 Чому також так небо зажурилось
 І все в повітрі надзвичайне так.
 Вже брама в стайні розтвором. Вже день.

Н А С В І Т А Н Н І

П І С Н Я М А Н Д Р І В К И

Води пруть, щоб нас ковнути,
Скеля рве, щоб нас рознести,
Вже на крилах на могутніх
Птиці линуть нас однести,

Та вдолни мріє край,
Безліч овочів в озерцях
Вічних оддзеркалює.

Мармор чол і водограй
Над квіток встає коверця
Й легкий легіт виграє.

В О Н А І В І Н

Вона несла пугар в руці —
Уста її — на нім вінці, —
Так легко й певно йшла вона,
Що й крапля не сплила вина.

Мав легку й певну руку й він:
Він їхав на коні шпаркому
Й недбало вимусив на ньому,
Що з трепетом пристанув кінь.

Та все ж, як з рук її ніжних
Він мав легеньку чарку взяти,
То важко було обоїм:
Вони здригнулися утім,
Що рук ніхто знайти не міг
І став вино червоне лляти.

В О Н А І В І Н

П І С Н Я Ж И Т Т Я

Ти б внуку для розтрати
Орлів, ягнят і пав,
Ти б миро з рук старчатих
Мертвої жінки дав!
Мерці ж бо на одходах,
Верхів'я в дальних бродях —
Для нього, що в заводах
Танечниць хід стрункий!

Ступа він, наче воїн,
Що зносить кожну твердь,
Сміється, як з вибоїн
Життя йде шепіт: смерть!
Для нього всі приселля
Пороги чудно стелять;
І рідна кожна хвиля
Скитальцеві отам.

Його хвата за серце
Рій диковинних бджіл,
Дельфінів співні герці
Дають в мандрівці крил:
Його всі носять трави
В могутності постави.
Рік гаснення темняве
Кінчить пастуший день!

Ти б миро з рук старчатих
Мертвої жінки дав
Йому для втіх розтрати,
Орлів, ягнят і пав:
Сміється він до вроди. —
А легкі, наче води,
Провалля ї городи
Життя несуть його.

П І С Н Я Ж И Т Т Я

Д О Б Р А Г О Д И Н А

Тут ліг я і марю, що світа тут край,
Не маю тут хатки, ні стаї бодай.

Дороги людей тут круг мене скрізь,
Вгору на верхів'я й до моря униз:

Тут люди проносять вподобаний крам,
В незнанні, що моє життя б'є отам.

Тут овочі, що я давно їх не їв,
Приносять в плетінках рогожних кошів:

Вже фігу пізнав я і край той одчув,
Він жив хоч давно я за нього забув.

Життя мое гарне забрали мені,
Що в море впліталось і в землі буйні!

Д О Б Р А Г О Д И Н А

Т В О Є Л И Ц Е

Твоє лице повите було снами.
На тебе мовчки я глядів з тремтінням.
Як сталось це! Що я вже раз, колись
Так прив'язавсь у ночах молодіння

До місяця і яру любого,
Де на порожніх схилах одинцями
Стояли голі дерева й в узніжжі
Між ними плили клуби мряки зтиха

І у тиші рікою що-раз свіжі
І все чужі сріблястобілі води
Шуміли пошепки — як сталось це!

Як сталось це! Бо прив'язавсь до них я
І їх краси — що не жила тоді —
З великої туги, мов ось, як стій,
До твоїх кучерів в погляді
До цього блиску з-поміж твоїх вій!

Т В О Є Л И Ц Е

Т А Й Н А С В І Т У

Глибкий колодязь зна її,
Раз кожен був глибким, німим
І знав її ж він тим.

Мов чародійське слово, йде,
Без розуміння, де в ній глузд,
Вона белькітно з уст до уст.

Глибкий колодязь зна її;
Мужчина, ставши раз над ним,
Пійняв її й забув потім.

Безумно плів і пісню снув —
В якої дзеркальце дитя,
Глянувши, втратило чуття.

Й росте й про себе мало зна
Й кохана жінка вже на зріст,
Й — як чудний є в любові гість!

Яка глибка в любові вість! —
В ній речі, вичуті, як тінь,
В цілунках вказують глибинь...

Вона ввійшла до нас в слова,
Як це жебрак ступив в пісок,
Що був брилянту за глибок.

Глибкий колодязь зна її,
Раз кожен знав її ж вже тим,
Тепер тремтить вона, мов дим.

БАЛЯДА ПРО ЗОВНІШНЕ ЖИТТЯ

І діти із глибокими очима
Ростуть, ніщо не знавши, і вмирають,
І люди всі своїми йдуть шляхами.

Й з гірких солодкі груші дозрівають
І падають, мов мертві птиці, спілі
Й лежать не довго днів і зогнивають.

І вітер віє все, і знову на дозвіллі
Ми, слухавши, говорим безупину
І чуєм радощі й утому в тілі.

Й шляхи біжуть між трави — і містини
Є скрізь із смолоскипами, садками,
Ставками, то грізні, то — мов руїни...

Пощо їх тут? Не схожих і згадками
Ні в чім з собою? Чом їх так багато?
Що зміним сміхом, блідненням, сльозами?

Що нам корисне враз із грою в свято,
Як ми, хоч рослі, все самітні тут,
Не можем в мандрах цілей вже шукати?

Яка користь дивитись безупину?
Багато ж каже той, хто каже „вечер“,
Слівце, з якого смутки потечуть,

Як мід тяжкий з порожньої вощини.

БАЛЯДА ПРО ЗОВНІШНЄ ЖИТТЯ

ПІСНЯ НЕНАРОДЖЕНИХ ДІТЕЙ

Тату, не бійся більш,
Никнуть блукань твоїх,
Мамо, поглянь лиш ти,
Темні кошмари.
Бо щоб тут празник був,
Прошені не тайком
В одночас стали б ми
Й за господарів.

ПІСНЯ НЕНАРОДЖЕНИХ ДІТЕЙ

NOX PORTENDIS GRAVIDA

В високих деревах — прядіння мряк
 І близькі блиски трьох найкращих зір:
 У нічку на землі снять Гіяцинти,
 Що тут почнеться знов серед долин тих
 Те, чим раніш частіш вже жив цей бір:
 Як Гермес і обидва Діоскури
 Облаву роблять в запальному дурі
 На легких грацій порухи повітря
 І, граючись, у гончій люті рвень
 У вітті їх лякають, гонять, вітрять
 І з річки хвилі котять, поки день.
 Поет кудююінде йде шляхом,
 А дивлячись очима, як в Медузи,
 Розорини вмить бачить сірих піль
 І з подивом не знає, як це так,
 Та інші з ними зв'язує місця,
 Де б'є життям з непевних кілька хвиль
 В орлинім сні крізь тиші мертвий ляк
 Душа його, що, мов дитя з лиця.
 Вона там ходить по вогнях і тінях
 Тандити і коштовного каміння.
 На неба ж третю часть сплив бовдур хмар,
 Як чорнінь смерти, що, бува, лоточить
 І нападає душу того, що
 Шляху шука із свічкою в тьмі ночі:
 Та хмара — геть поплила зараз вранці
 З ударами громів у тисяч бурях,
 З блакитним світлом, наче сонце, сильним
 І з диким градом, як вогонь, каміння
 Одвідати остров, — де чудні курять
 В квітучім розцвіті тремкі кадильні —
 Завмерле од жаху німе скигління
 За окуп стало: що в садків наруччі
 Ті на життя зв'язались, що не знались,
 І п'ярко мерли, помочі не ждучи, —
 Що бог зродивсь з узлів землі і палу,
 А діти, як пророки, скрізь жевріли
 І скрізь всі душі, наче зорі, цвіли.

NOX PORTENDIS GRAVIDA

П О С Л А Н Н Я

Я свідомий, що називати можемо
Найкращими ті тільки дні, коли ми
В розмові краєвид той проти нас
Приймаємо за край душі: на горб
Вгору до тіні йшли ми до гаю,
Що нас обняв, як щось вже пережите,
Коли ми тихо серед дальних нив
Стрічали сон життя створінь незнаних,
Ба, навіть слід їх ходів, їх п'ятик
І над ставком пливкий розмови згук,
Що в нім од неба глибшим відбивавсь склепінням:
Я свідомий цих днів, а поза ними
Лиш трьох річей: здоровим бути б лиш
І власним тішитись життям і тілом,
А у думках, в орлиних юних крилах,
Знайти одну розвагу: мати друзів.
Тому я хочу, щоб прийшла і пила ти
Із тих збанків, що унаслідив я,
В прикрасах листя і з дітьми на крилах,
Зі мною сівши в садковій вежі:
Два юнаки сторожать в ній дверей,
З облич котрих із поглядом тупим,
Напіводхиленим глядять тобі
У вічі мертво-люта доля й ти
Мовчиш і бачиш краєвиду шир:
Що може він пізніш мені подасть
Про тебе гарний вірш у самоті
І загніздиться в тіні тут і там
Про тебе згадка й перед сумерком
Потягне в деревах між темним віттям шлях
І доріжки безтінні у простір
Розкотить, мов далекі злоті громи.

П О С Л А Н Н Я

Т Е Р Ц И Н А

І

П Р О Т Л І Н Н І С Т Ь

Ще чую віддих я її на лицах:
Як може бути, що ці близькі хвилі,
Цей час, пройшов, на все і більш вже не вернеться?

Це ж річ, яку не зглибить голова,
Та й зажорстока, щоб ридать в безсиллі:
Що все іде, що все переплива

І власне Я моє, нескуте, — вже
З малого хлопця в мене перейшло,
Як пес, жахливо-мовчазне й чуже.

І знов: що й тому сотню літ я жив,
Що рідні теж мені, як волос мій,
— Мої всі предки в одягах мерців,

Зі мною з'єднані, як волос мій.

Т Е Р Ц И Н А

Т Е Р Ц И Н А
ІІ

Години! що ми на блакиті моря
У них вдивляємось і з рум'янцем
Смерть пізнаємо легко і без горя,

Немов дівчата, що з блідим лицем,
З очима велими, — й котрим все зимно, —
Увечер німо дивляться прямцем

І знають, що тепер життя нестримно
Перепливає в трави й в дерева
Із тіл їх, і чепуряться задрімно,

Немов свята, що кров'ю вся сплива.

Т Е Р Ц И Н А

Ш

Ми з тих матерій, що і сни б'ють ними,
А сни ті розкривають плеса віч,
Як діти під черешнями рясними,

Що з їх верхів'їв крізь велику ніч
Рушає місяць в блідозлотий біг.
...Не інший схід і снів, не інший клич,

Вони й, як діти, що підняли сміх,
Не менш величні в льоті своїх ходів,
Як повня, вставши з деревинних стріх.

До наших душ їх пряхам повно входів;
Як руки духів, схоплені в полон,
Вони є в нас, де їх життя — без бродів.

Три — це одно: людина, річ і сон.

Т Е Р Ц И Н А

Д Е Х Т О Д І Й С Н О

Дехто дійсно мусить там умерти,
Де черкають весла кораблів вантажних,
Інші ж мешкають вгорі при кермі,
Знають льоти птиць і зоряні країни.

Дехто завжди риється в утомі
Біля коренів життя в безладді,
Іншим встелено престоли
У Сибіль, у королівен,
І вони сидять там, наче вдома, —
На безділлі голови і руки.

Але тягнуться з життя їх тіні
У життя те інше їм назустріч
І бездільні — з тими, що в утомі,
Зв'язані, немов земля з повітрям.

Я не можу одігнать з повіків
Втому призабутого народу
Й оддалити від сполоханого серця
Дальних зір німе падіння.

Тисяч доль спрядається з моєю,
Їх усіх буття перекидає,
Але часть моя — більш, як життя отого
Полум'я струнке й вузенька лютня.

Ю Н А К С Е Р Е Д К Р А Є В И Д У

Садовники приладили грядки
І всюди стало повно жебраків
В перев'язках на оці — й на протезах,
А теж із гарфами й із свіжим квіттям,
Із сильним пахом весняних слабких квіток.

Між голі дерева виднів простір:
Видніла річка внизу і майдан
І дітвора гуляла над ставками.
Цим краєвидом він поволі йшов
І силу чув його і знав, що з ним
Пов'язана вся доля цього світу.

І він ішов до тих чужих діток
І згідний був нове життя почати
Покірно на незнаному порозі.
Йому й на думку не прийшло — признати
Більш, чим марним, майно душі
Й згадки про руки в розпучливім скорчі
І про серця у все новій заміні.
Квітчастий запах говорив йому
Про чар краси чужої, — а нове повітря
Він вдихував потиху, та й без туги:
Він лиш радів, що може слугувать.

ПІСНІ ДЛЯ СПІВУ СЕРЕД ЗЕЛЕНІ

I

Ти не чула там музик,
Що підкрались до дімка?
В ночі густь блеск зірки зник,
Я ж на камені поник
І моя — між струн — рука.

Все, що міг, я проспівав:
„Любко, ти, ти — все, любов!“
Схід вогнями запалав,
День важкий мене прогнав
І замовк уже я знов.

ПІСНІ ДЛЯ СПІВУ СЕРЕД ЗЕЛЕНІ

ПІСНІ ДЛЯ СПІВУ СЕРЕД ЗЕЛЕНІ

II

Сум як небо придавив —
В самоті з нас кожний жив
У розлуці із собою!
Але час цей вже проплив:
Легіт віє серед нив,
А весь світ блищить красою,
Наче б шклами він горів.

Зорі вийшли, заясніли,
Наче б лица в нас зацвіли,
Й зорі знають це:
В їх красі все більше сили.
В щасті жадно ми зустрілись,
Полонившись, положились,
Віддих пестить нам лице.

III

Сказала любка: „Не держу,
Ти не присяг мені!
Людей не треба зупинять,
Не в вірність бо вони.

Йди, друже мій, своїм шляхом,
Краям ти придивись,
В ліжок багато йди на сон
І рук жіночих там торкнись.

Де заквасне тобі вино —
Там мальвазир ти пий,
А як солодша я тобі,
Так будь наново мій!“

ОДА ДО МАЛЕНЬКОГО ДИТЯТИ

Рожеві ростуть в тебе ноги,
Щоб сонця країни одвідать:
А сонця країни відкриті!
На гіллі мовчазному там
Зависло повітря століттів,
І мор невомних багато
Ще завжди, ще завжди є тут.

Чи схочеш ти жабці налити
Тоді молочка з дерев'яної миски —
На березі вічного лісу?
Це буде веселе обіддя,
Замалим зірки не падуть!
На березі вічного моря
Скоренько друг ігор знайдеться:
Привітний, добрячий дельфін.
На беріг він скочить до тебе,
І хоч і не прийде не раз,
То сльози, що триснуть із ока,
Просушить тобі вітровиння.
Старе величаве минуле
У сонця країнах ще квітнуть
Назавжди, назавжди буде!
Твої ноженята кріпить
В дорогу у вічні країни
Таємною силою сонце.

ОДА ДО МАЛЕНЬКОГО ДИТЯТИ

М О Н О Л О Г К Л Я В Д І Я
(з ДРАМАТИЧНОЇ ПОЕМИ „ДУРЕНЬ І СМЕРТЬ“)

Вже блеск позолотив верхи далин,
Повивши в сонці їх повітря вогким скливом,
А в вишині пливе вінок хмарин
Біленьких в зlatih рамах з тоном сивим:
Отак мистці малюють у минулім
Хмарки, що встіп мадонни розтягнулись.
На схилі сплять хмарок блакитні тіні,
А тінь гори сповнила дальний діл
І потьмарила зелень полонини.
Та верх горить ще в сонці в повні сил.
Як рідні ж для моєї туги мук
Самітні жителі на дальних схилах,
Яким майно, що виросло зпід рук,
Надгороджа приемну втому тіла!
Чудовий буйний вітер, що біжить
Уранці босоніж пахким лугом —
Із сну їх будить; диких бджіл тремтить
Прозорий рій і божа синь кругом.
Природи світ став трудовим їх домом,
З усіх бажань їх зов його скиглить,
У змінній грі приливу сил і втоми
Вони знаходять щастя теплий слід.
Вже покотився сонця злотий круг
В далеких мор зеленистий криштал;
Ще крізь дерева видно блесків рух,
А вже червоний дим і жару вал
Сповняє береги, де повно селищ,
Що в дужих кораблях діток своїх —
Плем'я величне, хитре і веселе —
Гойдають пальцями наяд морських.
Вони шмигляють в далях, наче в диві,
По хвилях тихих, що не тьв чардак,
А серце їх кріплять моря бунтливі
І гоять горя й болю кожний знак.
Так бачу я пуття і благо в далі
І завжди з тугою туди дивлюся,
Коли ж на близь ізблизька гляну в жалі —
Глухе все й я у ранах смутку в'юся.
І бачу, як з життям, що я прогаяв,

Снується біля цих доріг і дому
Нелитих слів і втіх пропалих зграя
Й шукань безглуздя й туг туманні зломи.
Вони вже світять світло і у ямі
Тісних стінок душний будують світ
З дарами розкоші й сльозами
Й з усім, що серце ловить, наче в кліть.
Сердешно-щирі всі вони
Й їх журить доля тих, що в далині;
Й для всіх на горя полини
В них усміх є... чужий цей усміх все мені.
Вони уміють простими словами
Збудити сміх і сльози і до брами,
Що вся закута сімома замками,
Не б'ють кривавими руками.
Що знаю ж я з життя людини?
Я ніби жив в житті отому,
Та що найбільш я зрозумівсь на ньому,
Не впав йому ще в павутини.
Ні раз я в ньому не згубився.
Де інший візьме й інший кине —
Стояв я збоку, мов німий вродився.
Ні раз нікому з уст коханих
Не пив я справжнього життя напиту,
Ні раз не бився в справжнім болі,
Ні раз в сльозах не йшов шляхом самотко.
Як я раз що з дарів природи й взяв
І зрушивсь, втішивсь, то його назвав
Мій ум, чуйний над міру, що не вмів
Забути всього, вмить ярким іменням.
А як прийшла порівнянь ціла рвеня —
Я втратив віру й щастя власне вбив.
А горе теж! розточене їдкою
Золою думки, злиняле й бліде!
Як прагнув я його обнять рукою
І солод пити з болю, що гряде:
Щоб він крильцем торкнув, — і отупів
І замість болю я нудьгу зустрів...
Вже сутеніє. Я мудрую. Гей!
Наш час цікавих виплодив дітей.
Та я втомивсь і час би йти на спочин.

Ось ляпши блеск мені знов перед очі
Кладе цей склад, де мертвий тільки хлам,
Що я крізь нього вкрастись ждав на змогу
У те життя, як вимріяний храм,
Хоч і не стрів шляху, що вів до нього.

До ніг твоїх слоневокісних в ранах,
Розп'ятій, припадали часто люди,
Те чудотворне полум'я, кохане,
Благаючи зіслати їм у груди.
Як замість жару ж відчували лід —
Їх мучив жаль, вбивав їх жах і стид.

Джйокондо, ти, що твого тіла глузд
Зорить на мене з тла чудових тонів,
І солод, терпкість, загадковість уст
І велич віч сонливих, велич скронів:
Життя не більше ти мені відкрила,
Як ним тебе надихать була в мене сила!

Ви, кубки, що до вас на холод стін
Чимало падало устами,
Старі лютні, що вашими піснями
Втішалось серце в болі самотин,
О, що б я дав щоб я на чару лоні
Відчув, що я у вашому полоні!
Ви, дерев'яні й бляшані щити,
Лячні картини, повні форм світи,
Ви, черепахи, грипи, фавни,
Янголи, птиці й злоті сплети жнива,
Запаморочливі й жахливі дива —
Та ж я колись вас відчував,
Вас, що повстали з примх живих і славних,
Що виплили із моря дужих лав,
І формі у полон, як риба в невід, впали.
Даром я йшов за вами, що зв'язали
Мене з собою своїм чаром, надаремне:
А поки ваші вередливі душі
Я вспів проникнуть, як маски — то темне
Життя моє ставало, серце й світ,
І роєм ви мене хватали в кліть,
Зжираючи — ви, гарпії жорстокі, —
Всі парості зелені круг джерел глибоких...

Я так захопивсь неприродним духом,
Що сонце бачив вже лиш мертвим оком,
І все, що чув лиш — чув я мертвим ухом:
Я дивний все з собою тяг проклін,
Не все свідомо, та не й без знаття
І ледь без болю, в марноті чуття
Життя прожити, наче зміст книжин,
Що в них одно в же—друге ще—я не збагнув,
І вслід за чим лиш тугу за життям відчув.
А що тривожило й у втісі гуло —
Мені воно собою мов не було,
Ні, лиш злуда прийдешнього життя
Й порожний образ повного буття.
І так я в болі й в кожному коханні
Тривожно бився з привидами злими,
Збавляючи без вжитку поривання,
Ждучи на день у сну глухого димі.
Я озирнувся і глянув на життя:
В нім швидкість не для бігу до мети
І не для бою бодрість запальна,
Не смутить горе, щастя не втіша.
На недоумний запит — відповідь дурна!
Туманний сон зринає з нор палітер
І щастя — все вже, хвиля, мить і вітер!
Болюче-мудрий і зневірений зовсім
У томній гордості, в відмови путах
Без зайвих скарг вживаюся, закутий,
У цих кімнат, у міста цього злім.
Уже змогли мене і люди призабути,
Й на думку їх, що й інші, я у всім.

З М І С

Провесна	Т
Пережиття	5—6
На світанні	7
Пісня мандрівки	8
Вона і він	9
Пісня життя	10
Добра година	11
Твоє лице	12
Тайна світу	13
Баляда про зовнішнє життя	14
Пісня ненароджених дітей	15
Nox portendis gravida	16
Послання	17
Терцина I (Про тлінність)	18
Терцина II	19
Терцина III	20
Дехто дійсно	21
Юнак серед краєвиду	22
Пісні для співу серед зелені I	23
Пісні для співу серед зелені II	24
Пісні для співу серед зелені III	25
Ода до малого дитяти	26
Монолог Клявдія	27
	28—31

ОБГОРТКА РОБОТИ СВЯТОСЛАВА ГОРДИНСЬКОГО

З М І С Т